

(RW = johdettua ryhmätöskentelyä vapaassa pudotuksessa ja vähän varjon varassakin)

Aika
22. 11. — 6. 12. 1974

Paikat
Lakewood, Zephyrhills

Henkilöt
Mauri Purkunen, Reijo Korpinen, Eero Kausalainen, Hannu Sailavuo, Heikki Side, Kari Puhakka (Väiski), Kari Huotari, Matti Kiiskinen

ALKUSANAT

Tapahtumat alkoivat aivan tavallisesta C-kasettinauhasta, jonka lähettäjäksi osoitettiin Maukka (New Jerseyssä jo pari vuotta oleskellut hyppykaverimme). Nauha kertoi mm. Zephyrhillsin hyppykisoista tavalla, joka herätti hyppihalut talviuunestaan: 10- ja 20-miehen tähtikisat, 16 miehen kuviot jne. Ohjelma tuntui hieman yllämykseltä, mutta mitäs siitä. Nauha kertoi lisää: Maukka oli mukana 10 miehen tiimissä, joka harjoitteli Lakewoodissa Zephyrin kisoihin. Tiime kanto nimeä "Star Maker Machinery" oikein T-paidan kera. Nauhan pyöriessä vielä, oli postikorettiin kirjoitettu kysymyksiä: Mahdollisuudesta päästä Nykistä alas Floridaan, jossa Zephyrhills sijaitsee, menäänkö joihin kumpiyöriällä vai putkipostissa, paljonko menee taaloja ja aikaa. Härmän maassa on 4 lipunhaltijaa (välille Hki-New York-Hki), joita voisi kiinnostaa em. kisat. Kortti lähti samana päivänä suuntana Amerikka nimimerkillä "pikainen vastaus". Vastauksia odotellessa soittelemme Eerolle, Rekelle ja Väiskille aiheena: "Onkos lähtijöitä Amerikoihin". Eerolle ja Rekelle asia oli OK, mutta Väiski puheli jotain työkiireistä, eikä voinut lähteä mukaan. Hanski oli sopivasti paikalla kuullakseen Väiskin murheet ja ehdotti ilmeikään värähtämättä, että vaihdetaan tikettiin nimi, johon Väiskillä ei ollut mitään vastaan, jos asia vain saadaa hoidetuksi eri instansseissa, ja Hanski alkoi hoitaa asiaa.

Tässä vaiheessa postilaatikoon oli tullut kortti, jossa oli Amerikan postileima ja muutama rivi tietoa, kuten Nykistä lähtöpäivä, ajoaika 24 tuntia/sivu sekä paljonko suurimpien taaloja tarvitaan hengissä pysymiseksi, olihan mukana yksi kysymyksen: montako varjon raa haajaa tulee. Vastaus annettiin satelliitin välityksellä hintaan 89 mk/puhelu. Menossa oli 4 jampaa, jotka olivat huiskineet passi- ja viisumiasioissa lähimmän viikon ja nyt oli liput ja laput valmiina lähtöä varten. Tällöin tartuttiin luuriin, väännettiin 8251, ilmoitettiin matkaan sekä selvitetiin ylipaino-ongelmat, tietenkin varjojarustuksen osalta. Kaikki oli tähän asti OK. Lähtölaskenta oli alkanut. Saattajia oli salin täydeltä saapunut lentoasemalle. Olimme näkevinämme purnaisen maton kunniakompanioineen, joten as-

selimme sisään rintaa röyhittäen. Mutta pettymykseksemme havaitsimme, että komeus ei ollutkaan meitä varten. Naapurimaan Kunkku oli lähdössä kotiansa pikkuisen ennen meitä. No oli kuitenkin kiva katsella.

MATKA HKI-NEW YORK

Finnairin putki DC-8 odotti platalla, joten suuntasimme nenän sinnepäin ja aloimme siirtää jalkaa toisen eteen, ostettiin siinä vielä jotain tuliaisiksi, siitä suuntasimme paikkavaraukseen, jossa nojaili Kari, vanha parasutisti, tiskiini, lyötiin kättä ja varattiin vastakkaiset paikat. Moottorit alkoivat ulista ja ilma sihistä, matkanteko oli alkanut. Kapteeni... toivotti tervetulleeksi Finnairin vuorolle....

Nykin kamaraa fillarit koskettivat n. klo 16.00 sitä aikaa. Muodollisuudet selvitettiin tehokkaasti unohtamatta kuitenkaan katsoa mustaan kirjaan, rekisterissä ei oltu, päästiin ovesta, jonka takana oli Maukka vastassa, kuten oli sovittu. Tässä kohdin moikattiin Karia ja sovittiin paluupäivästä, jotta matka takaisin sujuisi yhtä kivasti ja nopeasti kuin tulomatkakin.

Parasutistin pahin vastustaja on painavat kassit, joita pitää raahata ja raahattiinhan niitä parkkipaikalla odottavaan Cervolet Vagontreiniin, josta tuli matkamme vetäjä.

Ilma oli kaunis ja aurinko paistoi. Matkalla kämpille juteltiin kuulumiset, suunniteltiin matkaa sekä ohjelmaa. Viikonloppuna olisimme vielä Lakewoodissa, maanantaina lähtisimme ajelemaan Atlantan kautta Zephyriin.

LAKWOODIN TAPAHTUMAT

Lauantaiaamuna lähdimme Lakewoodiin nukuttuamme kuka huonommin kuka paremmin yön, johon 7 tunnin aikaero vaikuttii. Saavuttiin Lakewoodiin joka on PI hyppykeskus. Täällä koulutetaan hyppykurssi aamupäivällä ja toinen iltapäivällä. Kurssi kestää noin 4 tuntia, jonka jälkeen koneeseen ensimmäistä hyppyä suorittamaan. Tänäkin viikonloppuna koulutettiin noin 20 oppilasta.

Konekalusto on mahtava: DC-3, Twinbeech, Cessna 185 2 kpl. Käyttäjäkini löytyy, noin 30 000 hyppääjää vuodessa — aika mahtava määrä.

Ovathan amerikkalaiset edelläkävijöitä tällä alalla. Ala tunnetaan kaikkialla, se on myös ns. kadunmiehelle tuttua.

Pojilla piti alkaa treenaukset klo 8.00, mutta paikka oli vielä hiljainen. Hyppääjiä alkoi kerääntyä pikku hiljaa. Joukkue ei tullut täysilukuseksi, joten Reko, Minä (Hemuli) ja Hanski saimme tilaisuuden ottaa tyypit Twinbeechistä paikoilta 9, 10, 11. Tähteen ei saisi mennä ennenkuin kaikki muut olisivat siinä. Tämän määräsä pomo "Kapteeni Huck". Hyppy meni meidän kohdalta läpihuutona, pojat tekivät 8 tähden, jota viereltä oli hyvä arvostella ja se oli HYVÄ.

Seuraava yritys tehtiin samalla miehistöllä samasta konees-

RW-RIEHAT AMERIKKALAISITTAIN

TEKSTI JA KUVAT: HEIKKI SIDE

Amerikka on suuri ja ihmeellinen maa, jossa pidetään suuria ja ihmeellisiä laskuvarjokisoja. Viime syksynä niissä oli mukana myös edustava suomalaisdelegaatio.

Suomalaisjoukkue Lakewoodissa, vas. Hemuli (kirjoittaja), Reko, Hanski, Maukka ja Eero.

Amerikan ihmeitä: 20 tyttöä lähdössä tekemään suurta tähteä. 11-sakarainen siitä syntyi.

taivaalla kuin n. 17,30 asti. Me ilmoitettiin, että Helsingin horisontissa aurinko nousee klo 9 ja katoaa n. klo 15. Olisivat hyppykeskuksen kaverit mielellään tulleet Härmään vetäjiksi, koska ei olisi työpäivät turhan pitkiä. Kun kerroimme juhannuksesta, kaverit alkoivat perua puheitaan ja samalla hymistä, että uskoiskohan asiaan. Ei tiedetty, pitivätkö huulena, mutta me hypäsime Ceviin ja lähdimme kohti Zephyriä.

MATKA NEW YORK-ZEPHYRHILLS

Ensimmäinen yöpymispaikka oli Atlantassa, jossa Maukan työ-kaveri antoi huoneistonsa käyttöömme. Nukkumapaikkoja valikoitiin. Muut katselivat epäilevästi vesipatjaa, mutta Eero ilmoitti yrittävänsä "vetää sikeet" tässä "velloassa" sāngyssä. Ei siinä aikaa ollut ihmetellä, joka mies lisäsi deodoranttia ja syömähän siitä lähdettiin paikkakuntalaisen opastuksella.

Tiistai-aamu oli kylmä, auton ikkunat olivat jäässä ja ensimmäiset huulet Floridan lämmöstä lentelivät epäillen. Käänsimme etupöytä paikallista kerhoa kohti, joka löytyikin hetken ajettuamme. Täällä Maukka oli saanut 8 miehen tähden, joten esitely oli paikallaan. Hiljaista oli. Muutama kaveri oli paikalla ilmoittamassa kaikkien olevan jo Zephyriässä, joten matkaan vain. Matka jatkui ja laulut soi, kuitenkin radion avustuksella välillä korttia pelaillen ja huulta heitellen. Kattonopeus oli 55 mailia.

Saavuimme Zephyriin myöhään illalla, etsimme motellimme, josta huoneet oli varattu, no motelliin sekin oli... illalla

käytiin vielä kentällä, jossa ei ollut ainuttakaan kaksijalkaista, mutta kolme DC:n silhuettia erottui taivasta vasten sekä yksi Lockheed Lodestar. Joku tote si, että olemme saapuneet kilpailupaikalle, käännyimme kannoillamme ja lähdimme nukkumaan.

Keskiviikkona aurinko nousi klo 7.00 aikaan ja me myös. Suihkun kautta lähdettiin kentälle. Aamu oli viileä, joku väitti myös kylmäksi, mutta väite kumottiin, oltiinhan sentään Florida.

ZEPHYRHILLSIN KILPAILUT

Kilpailijoita alkoi kerääntyä paikalle. Keräiltiin 20 miehen porukoita. Maukan tiimi sekä Nykin jengi lyöttäytyivät yhteen sekä vahvistettiin Hanskilla. Joukkueelle annettiin nimi Case of Beer. Kilpailu voi alkaa, mutta tuuli yltyi ja pilvet purjehtivat kentän ylle. Jatkuu huomenna ilmoitettiin. Asia oli selvä.

Torstiaamuna oltiin kentällä klo 8.00. Hyppelyt voi alkaa ja alkoihan ne. Toiset tekivät harta. Nyt Hanski pääsi juonesta kiinni ja meni tähteen yhdeksäntenä. Me Rekon kanssa todettiin asia hiukan tähden alapuolelta.

Kolmanteen hyppyyn saatiin oikein DC-3. Kurssi oli saatu vedetyksi. Oppilaita alkoi tulla putkeen. Kun kone oli lastattu, lähdettiin liikkeelle. Meikäläiselle ainakin oli elämys tämä DC-putki. Siinä oli tilaa, jossa jalkoja voi oikein venyttellä. 600 oli lasissa, siis korkeutta, ja siitä alkoi oppilaita hyppiä tyhjän päälle. Kolme oppilasta heitettiin aina kierroksella, toinen mesuista heitti, toinen merkitsi paperille suoritukset, jotka eivät mitään

huonoja olleetkaan ottaen huomioon 4 tunnin kurssiaika. 3000 metrin korkeudessa asetettiin paikoilleen, muutama nopea askel ja ulkona oltiin. Tähti alkoi kasaantua, ei mitenkään nopeasti, mutta varmasti. Hanski paiskasi kintaat kiinni tähteen, taisi olla kuudentena. Reko ja minä jatkoimme matkaa tähden alapuolelle — no se siitä. Lakewoodissa oli hypyt hypätty, pojat saivat porukkanasa kasaan eikä meitä enää tarvittu eikä enää huvittanutkaan??.

Sunnuntaina oli tuuli ja pilvet sitä luokkaa, että hypyistä ei tullut mitään. Oltiin paikalla palloilemassa "edustuspuerot" päällä. Pariissa puserossa oli Helsinki-merkki. Siinä sitä ihmeteltiin, eräs kaveri katseli merkkiä ja totesi, että pojat ovat oikein Helsingistä, eikä auttanut muu kuin myöntää. Kaveri ilmoitti nimekseen Matti Kiiskinen. Matilla oli takanaan 17 hyppyä ja oli lähdössä hyppäämään 30 sekuntista seuraavaksi. Siis on alulla pojalla hyppyhommat, mutta lupasi tulla hyppimään myös Suomeen ja silloin on varmasti hypylukemat toiset. Lakewoodissa hypitään vain viikonloppuisin, koska aurinko ei halua pysyä joitushyppyjä 10 miehellä, toiset alkoivat kilpailuilla 20:lla. Joukkueita oli 12.

Boogieband Sweep Troop aloitti ja teki 11 (20), Herd seuraavana 7 (6), Pidgeon Thieves 16 (16), Case of Beer 7 (11), Pitt Cren 8 (3), Space Juke 15 (10), Crispy Critters 17 (15), Shawanga 10 13 (8), Mickey Mouse 5 (10), Back to Back 16 (20), Gragos Motley 20 (12), Mellow Mania 6 (6), (suluissa toinen kierros). Tässä vaiheessa kilpailu keskeytettiin, koska ilma oli epävakaisista ja yhden koneen moottori painoi öljyt "pihalle". Taso joukkueissa oli melkoinen.

Jos on 20 yrittäjää, on aina 20 mahdollista rikkojaa. Ei ole puolusteltavissa 3 tähtikään, vaikka joukkueet kerättiin melkein huutoäänestyksellä. Katsoessa kiikarilla suorituksia ei osannut edes hävetä. Suoritukset olivat kirjavia, ei paljon liu'uttu ennen avausta ja aukaisut tapahtuivat 1000 — 400 m välillä. Asia alkoi oikein hirvittää. Case of Beer-jengi, jossa Hanski/Maukka hyppäsi, teki sightseeing-hypyn, noin 8 mailia kentältä. Paikallinen maanviljelijä soitti ja ilmoitti, että joukkue on noudettavissa paikakunnalta.

20 miehen kilpailu siis keskeytettiin — olikin epävirallinen — ja 10 tiimeihin kerättiin hakukaita. Cosmic Express haki kokenutta RW-hyppääjää, Eero astui esiin ja sai paikan. Me muut vielä kuulosteltiin, käveltiin ja katseltiin. Törmättiin siinä 2 ruotsalaishyppijään, jotka olivat tulleet tutustumaan kilpailuihin ja aikovat kierrellä USAn hyppykeskuksissa pari kolme kuukautta. Ei löytynyt meille joukkueita sinä päivänä ja kilpailujen piti alkaa aamulla, joten jengiin pääsy oli arveluttavaa.

Perjantaiamuna noustiin aikaisin, jotta meille löytyisi jengi, sillä hyppyhaluja oli. Toimiston edestä me jengi sitten saatiinkin. Kyseltiin 8 Starin suorittajia, kolmelta ei löytynyt, mutta mitäs siitä. Joukkue oli kasattu — itse varjonvalmistaja Strong oli mukana. Nimeksi tuli jengille No Name City, ilmoittamaan vaan sekä maksamaan hypyt 20 taalaa/viisi hyppyä. Katseltiin vähän kavereita ja alettiin järjestellä uloshyppypaikkoja. Paikoista päästiin yhteisymmärrykseen, Reko oli 4:s, minä 5:s, Hanski sai haluamansa paikan ollen 10:s. Joukkueita oli ilmoit-

tautunut 52 kpl ja kilpailut alkoivat välittömästi. Oli siis 520 hyppääjää mukana kisassa.

Kilpailut alkoivat shortsii-ilman vallitessa. Oli joukkuetta jos jonkinlaista. Toiset olivat oikein pukeutuneet samanlaisiin haa-lareihin, oli myös hupi-joukkueita, kuten me.

Jengejä alkoi tippua taivaalta, mitä monenlaisimpia tähtiä tehden, näkyi komeita 10 tähtiä, mutta oli myös epäonnisia, jotka eivät saaneet kuin pohjan kasaan. Kierroksen paras oli 20 s/10 Slots Are For Tots'n tekemänä, joka oli kilpailuissa tehtynä hyvää luokkaa. Eeron jengi teki tuloksen 45 s/3, me saatiin tulos 45 s/7, Maukan tiimin tulos 45s/9. Ensimmäisellä kierroksella tehtiin 19 tähtyä 10 tähteä. Kierroksen aikana aloimme jo epäillä kavereiden pakkaustaitoja, sillä varavarjon tatteja paukahteli auki tuhkatieheään. Tarkkailimme, kun kaverit pakkasivat, ei siinä turhan tarkkoja oltu, varjo vedettiin suoraksi, sukka päälle, punostus ja reppuun, aikaa viettähti muutama minuutti, — ei säällity varjokalustoa.

Seuraava kierros: Tahti tuntui hurjalta. Kupuja oli parhaana aikana taivaalla peräti 30 siis 3 jengiiä. Ne jengit, jotka olivat tulleet tosimeleessä, tekivät varmaa työtä. Kierroksen paras oli jälleen Slots Are For Tots, aika 16,6 s/10, Beechnuts teki ajan 19,3 s/10, Eeron jengi 14 s/6, me 45 s/6, Maukan jengi 45 s/9. Me olimme näköjään ylittäneet suoritusajan 42 s, koska saimme vain 6 kasaan, vaikka meitä riippui toistemme ranteissa parhaimmillaan 8 kaveria, oli siinä meikäläisen soolomerkki lähellä.

Kolmas kierros meni samaan tahtiin. Pojat eivät olleet vielä oppineet pakkaamaan, mm. 1200 hyppyä tehnyt kaveri teki ensimmäisen varavarjoikeikkansa.

Beechnuts teki kierroksen pohjat 21,6 s/10, Slots Are For Tots 24,4 s/10, me 45 s/9, Maukka jengeineen sai taululle lukemat 11/0, ehkä oli pilvi edessä. Eeron jengi ihmetteli toisen hypyn epäonnea. Se oli mielestäni sentään suoritus, koska pohjasta saakka tähti pyöri kuin karuselli, eikä siihen sitten loppupää päässyt sisään. Eeroa alettiin jengissä katsoa pitkään, syytä koska ei mennyt tähteen. Eero ilmoitti, että miestä voi kyllä vaihtaa eihän siinä mitään, terveys on hyvä asia kotimatkaa varten. Nyt Cosmic Express teki tuloksen 45 s/4. Siinä olivat ns. kokeneet RW-hyppääjät.

Kalusto, jolla hypittiin, oli kirjavaa. Oli PC:tä, josta oli poistettu stabilisaattorit, oli umpikupuja, joista laskettiin varjon alettua neljä punosta takaa irti, josta ilma purkautui ja varjo siten oli ohjattavissa melko näppärästi. Oli Stratos-Stareja, joilla taitavimmat tekivät yhden jalan laskuja. Oli myös Spikletejä, jotka näkyivät olleen suhteellisen tehokkaita, näissä muutamissa kuvissa on valmistaja asettanut hyppääjälle myös painorajoituksia. Mahtavin muutos on reppujen kohtalla: On pieniä Bick-Back-systeemejä, on taval-

lista kahvaa, on lasikuitua. Kahvojen sijoittelu on monipuolisuutunut. Hyppääjällä ei ole varaa lähdössä keskittyä muuhun kuin uloshyppyyn. Siksi kahvat pitää pyrkiä sijoittamaan niin, etteivät ne voi tarttua toisiin hyppääjiin. Ja olihan niitä tosiaan sijoiteltu jos jonnekin.

Neljäs kierros alkoi, mutta jäi kesken, kun aurinko painui mailleen. Lauantaiamu oli tuulinen. Aamupäivällä näkyi vielä vanhaa taivasta, mutta pilviä alkoi kasaantua yhä enenevässä määrin taivaalle. Kilpailujen johto teki päätöksen. Hypätä saivat ne joukkueet, joilla ei ollut mahdollisuuksia sijoittua kärkeen. Siis ne, jotka eivät olleet saaneet kasattua kaikkia hyppääjiä tähteen kolmella ensimmäisellä hypyllä. Pakko ei ollut hypätä kovan tuulen vuoksi, mutta oli hyppyhalusiakin. Joukkueita lähti ilmaan, pilvipeite tiheni, koneita ei nähnyt maasta. Tuomarit olivat ihmeissään tästä päätöksestä. Hypännyt joukkue itse ilmoitti, monenko miehen kintaat oli kiinni tähdessä. Meidän joukkueemme teki päätöksen, ettemme hyppää, koska tuuli oli aika navakka.

Taivas veti kuitenkin lopulta kaihtimet kiinni n. puolenpäivän maissa jolloin kilpailut keskeytettiin. Seurasi odotusta ja hetken palloiltuamme paikanpäällä ilmoitettiin, että sunnuntaina jatketaan heti aamusta, mutta vain niiden joukkueiden kesken, joilla oli kymptit täynnä. No niin, meillä oli hypyt hypätty, joten voimme pakata varusteemme. Sunnuntaiksi olivat sääprofeetat luvanneet ihan surkean kelin. Sanaan oli luottaminen, sillä hyvin olivat ennustukset tähän asti pitäneet paikkansa.

Sunnuntaiamuna oli taivaan kaihtimet kiinni, satoi ripeksi aina väliin. Kilpailut päätettiin kolmeen kierrokseen, jotka oli saatua täyteen. Viikolla oli myyty arpoja, — oltiin mekin niitä ostettu —, jotka puolelta päivin arvottiin. Pääpalkinto oli varjokonaisuus. Parakin eteen, jossa arvonta oli ilmoitettu suoritettavaksi, alkoi kerääntyä palkinnon tavoittelijoita ja sitä porukkaa oli kuin pipoa. Paikan pomo veti tilaisuutta, pyysi avukseen sievän tyttölapsen, joka nosti arvan. Numero huudettiin. Kuului huuto, kaveri hyppäsi pystyyn ja jatkoi hypymistään, — oli ilmeinen voittaja.

YHTEENVETO

Kilpailut vietiin läpi amerikkalaisella rentoudella, ei turhia pingotettu. Järjestäjät olivat hoitaneet koneet ja tuomarit. No siinähan sitä olikin. Pakata sait, missä halusit, ei ollut pahemmin pressuja pakkaustikuista puhumattakaan. Varavarjoikeikkojen määrään nähden ei siellä kai tunnettu sana "pakkaustikku".

Valittaa et voinut kuin sään suhteen. Se oli melko kylmä ja tuulinen. Mutta matka oli kokonaisuudessaan onnistunut. Toivotaan, että Suomesta löytyisi rahaa ja joukkue, joka voisi ottaa osaa Zephyrhills'n kisoihin. Olisi varmaan kiva kilvoitella kisoissa ihan hämmäläisellä jengillä, toivotaan, toivotaan.